

LBRIS

We know
books
Gabriela Schuster

Viețile de dar

– ilustrații de Albrecht Dürer –

Editura Vinea
București, 2022

Contaminarea emoției/	7
Îmi iubesc tristețea/	8
Tăcerea sinceră/	9
Absență din viața mea/	10
Floarea din batistă/	11
Vreau să îmi las viața în urmă/	13
Condiție/	14
Corp fără suflet/	15
De cuib/	17
Ce și-ar putea dori un înger?/	18
Ce iubim/	19
Frumoasă pasăre neagră/	20
Impresie I/	22
Impresie II/	24
Impresie III/	26
În fiecare zi mai moare ceva/	27
Începe petrecerea cu oameni vii/	28
Inimă vai/	32
Job/	33
La ce bun?/	34

Mă tem că lumea e o pantomimă/	35
Mersul spre asfințit/	36
Mie, prea aproape/	37
Nici prea/	39
Năluca/	41
Osmoză/	43
Păcătoasa/	44
Bacilul/	45
Partea din mine/	47
Poarta către cer/	48
Simplă?/	49
TBC – I/	50
TBC – II/	51
TBC – III (<i>De Koch</i>)/	53
Un film gol ca viața însăși/	55
Pământul cerul/	57
Timp fermecat/	58
Egale sunt toate/	59
Pasărea mea neagră/	60
Timpul alunecă/	64
Umbra crucii/	65
Am pălmuit o spaimă/	66
De-acum/	67
Trup și jurământ/	68
Încât zădărnicie/	69
Porunca/	70

Miracolul himerei/	71
În grabă/	72
Cine oare/	73
Apa Sâmbetei/	74
Raiul pe înțelesul tuturor/	76
Despre încredere/	78
Cineva m-a trișat/	80
Eclipsa/	82
Orizont spart/	83
Multă vreme m-am simțit eronat/	84
O, Doamne/	86
Sângele bătea în roșu/	87
Cămășile nopții/	89
Nu-i nimeni/	91
Te-am lăsat/	92
Țipăt (Schrei)/	93
LETHE – râul uitării/	94
O auzeam cum pleacă/	95
Găleata morții/	97
Pasărea de foc – moartea/	98
Neființa/	100
Dintr-o clipă rară/	101
Neveșnic/	103
Va bate miezul/	103

Albrecht Dürer:
„Cavalerul, moartea
și diavolul”
(17 lucrări)/ 105

Referințe critice/ 125

Notă biografică/ 129

Târziu a țipat vulpea

noaptea s-a lăsat boțită de lătrături
înfipte în carnea consumată de spaimă

eu însămi vin din față
trec prin mine și rămân în urmă ca o umbră

Îmi iubesc tristețea
se curăță de pene până
la puritate
o găsesc în câmpiile goale
în fântâni
la anonimii care-mi dau coate
fără semnătură
la îngerii căzuți din greșeală
în iezele adânci
săpate verde în pupilă

mă acopăr cu ea dimineața
o fac cochilie fără uși
nu sosește nimeni dar nici nu
pleacă
pământul naște iarba
de sub care vin toate
duhurile

Mi-era frică să fiu privită
mă închideam în tăcere
în tăcerea mea care
semăna cu o cioară cu buze subțiri
rujate negru peste margini
o țineam pe încheietură ca pe un șoim
cu ochelari de pânză

fragilă și sfioasă
tăcerea mea sinceră
se încolățește ca un fum

De atâtea ori am urcat
sau am coborât
scările pe întuneric
eram absentă din
viața mea
gândurile se rostogoleau
ca portocalele
din treaptă în treaptă
tablourile cu rame albe
dispăreau în pereți
tapetele italienești revendicau
florile palid-încremenite

dulăpiorul cu chei
își ținea ușa deschisă
să probez cu vreuna
viitorul

amintirile pluteau jur-împrejur
fără zgomot

Pentru că pe tine nu te doare nimic
pentru că văzul tău este indiferent
vreau să îți spun că

bolnavii de plămâni nu mai erau oameni
între ei și oameni se ridicau ziduri albe
sau se atârnavă cearceafuri umede

bolnavii mâncau mult
trebuia să mănânce
și să bea
lapte
lapte
lapte
nu se îngrășau de la plăcintele cu prune
tăvi pline

mâncau fără întrerupere
se înnecau cu aer de munte
și deveneau tot mai palizi
se stingeau
singura floare era floarea roșie din batistă

Această adâncă singurătate
pe care o umplu cu oameni
pentru a o goli din nou

pe muchia ei merg
cu frică
din fiecare nu vreau decât clipe
nu știu ce să încep cu mine
să încep să cad
să încep să mă înalț
nebună gonesc întunericul
din inima mea

cu cât vreau să îmi las viața în urmă
cu atât sunt mai flămândă
văslesc cu spatele la viitor
viața alunecă prin orice crăpătură

Nu e loc pentru ziua de mâine
salvarea răsturnată în mijlocul străzii
stă piedică

vindecarea s-a împrăștiat pe caldarâmul
încins
și n-a mai fost recuperată

deschide ușa
schimbă-ți hainele
nu depinde de tine
să le spui zorilor pe nume

întunericul crapă
creștetul luminii
care pleacă
în vârful degetelor

Să cazi în cer pe sânul lunii
să te ascunzi de privirile indiscrete
cu tălpile să împingi ursa mare
în curtea gemenilor
și să îți faci iluzii că ești liber
nicăieri nu ești
moartea bifează și nu obosește
te are pe listă

delfinii albi se zbat
își strigă perechea
plouă cu stele și nu se aude
ele cad din rai
unde se adună sufletele fără corp
înfometate de eternitate

corpurile
rămân acasă între rădăcinile pomilor
dumnezeu nu-i mai mare să încăpem
sub aripile lui